

[Jørgen Jørgensen.]

er klar over, at det rummer en vis Fare for den økonomiske Ligevægt i Samfundet, men vi er ogsaa alle klar over, hvor svært det er at faa dette Spørgsmaal behandlet fornødtigt. Derfor synes jeg, det er udmærket, at man herved prøver at foretage en Drøining, saa at en Del af de Penge, der løber rundt, ledes ind paa et Sted, hvor de, i alt Fald en Overgang, kommer til at ligge fast. Jeg er overordentlig tilfreds med den Ændring, der blev indført i det andet høje Ting, hvorefter dette ikke skal være Penge, der kan bruges igen til at forøge Statens Udgifter med, for saa var vi jo lige vidt.

Jeg har et enkelt Spørgsmaal til den højtærede Finansminister. Det skyldes ganske sikkert, at jeg rent teoretisk ikke har forstaaet Sagen. Der er i det andet Ting foretaget en Ændring af Afgiften i § 8 i Lovforslaget om Forbrugsafgifter fra $\frac{3}{23}$ til 15 pCt. Oprindeligt var Afgiften ens i §§ 7 og 8, men i § 7 staaer der stadig $\frac{3}{23}$. Det kan ikke være af fiske Grunde, man laver det om fra $\frac{3}{23}$ til 15 pCt. i den ene Paragraf, men lader det staa i den anden. Men for at klare min egen ikke særlig sikre Opfattelse, vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, om det er af tekniske Grunde, Forandringen er sket, eller hvad Forklaringen er.

Jeg vil iøvrigt under Henvisning til, at Erhvervene har haft Lejlighed til at øve Indflydelse paa Lovforslagene og paa mange Omraader er blevet imødekømt, anbefale alle tre Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

P. N. Petersen (Røje): Det er gentagne Gange betonet af den højtærede Finansminister, at de tre Lovforslag, der her er til Behandling i det høje Landsting, tager Sigte paa at tilvejebringe Balance imellem Statens Indtægter og Udgifter, ligesom det Finanslovsforslag, der er fremlagt i det andet høje Ting, forudsætter, at disse Forslag ophøjes til Lov. Endvidere bestræber den højtærede Finansminister sig paa at konsolidere Statens Økonomi for at imødegaa visse Vanskeligheder, der kan tænkes at opstaa under de vedvarende usikre økonomiske og uberegnelige handelspolitiske Forhold, hvorunder vi lever. Det er altsammen saare prisværdigt, og der er næppe større Uenighed om denne Maalsætning her i det høje Landsting. Derimod har et æret Medlem af det andet høje Ting, Hr. Gustav Pedersen, kritiseret det efter hans Opfattelse stigende Misforhold imellem de direkte Skatter og Forbrugsskatterne, der efter hans Opfattelse

efterhaanden har antaget saadanne Dimensioner, at de vanskeligt kan forsvares ud fra et demokratisk Synspunkt.

Undersøger vi det nye Finanslovsforslags § 5, ser vi, at de samlede direkte Skatter, Ejendomsskatter, Indkomst- og Formueskatter, er beregnet til at indbringe 806 626 000 Kr., medens midlertidige Afgifter af Arv, Omsætningsafgifter, Told- og Forbrugsafgifter, Gebyrer, Sportler, Kendelser o. s. v. ventes at ville indbringe 877 741 000 Kr., det vil sige godt Halvdelen af de 1684 Mill. Kr., som samtlige Skatter og Afgifter er beregnet til; og nægtes kan det jo ikke, at der er et lidet tiltalende Forhold mellem de direkte Skatter og det, vi i almindelig Sprogbrug kalder indirekte Skatter, selv om det maa indømmes, at vi i Øjeblikket lever under abnorme Forhold og under Eftervirkninger af den største Katastrofe, som Verden har set.

Men hvor meget Hold er der nu i den Paastand, som Hr. Gustav Pedersen her har fremsat? Det vil under disse Omstændigheder være fristende at drage en Sammenligning med det sidste normale Aar før Krigens Udbrud, det vil sige Finansaaaret 1938—39. Vi ser da, at dengang udgjorde de direkte Skatter 210 206 000 Kr., medens de indirekte Skatter var oppe paa 353 112 000 Kr., hvoraf det fremgaar, at Misforholdet imellem de direkte og indirekte Skatter var langt, langt større ved Krigens Udbrud end nu efter Krigens Slutning.

Det er fristende i denne Forbindelse lige at minde om, hvordan Udviklingen var under forrige Verdenskrig. Jeg skal gøre det ganske kort. Da var det saadan, at i det sidste normale Aar før Krigens Udbrud, 1914, det vil sige Finansaaaret 1913—14, udgjorde de direkte Skatter 24 267 000 Kr., medens de indirekte Skatter indbragte 77 849 000 Kr., altsaa over tre Gange saa meget som de direkte Skatter; men ved Krigens Slutning, i Finansaaaret 1919—20 var Billedet omvendt, idet de direkte Skatter udgjorde 337 210 000 Kr., medens de indirekte Skatter var helt nede paa 238 277 000 Kr., altsaa ca. 100 Mill. Kr. mindre end de direkte Skatter. Den skattepolitiske Udvikling under den anden Verdenskrig taaler altsaa ingen Sammenligning med den tilsvarende Udvikling under den første, men til Trods for dette vil jeg hævde, at Linjen fra 1939 til Dato er holdt og mere til. Det er paa denne Baggrund, jeg vurderer de tre Lovforslag, som her er til Behandling.